heel kleine oneenigheidjes met Moeder. Het begon met iets onnoozels. Moeder zei: „Och Tony, zou jij je slaapkamer niet wat op willen ruimen? Ik vind het niet prettig, wanneer Marie daar zoo'n rommel vindt." Ik prikkelbaar, èn door Jacobus' zwijgen, èn door alles, stormde naar boven, gooide roets-roets wat in de kasten, trapte schoenen in een hoek, en deed zeèr baldadig. Moeder, die kalm achter me aan gekomen was, keek me niet met haar gewonen, zonnigen blik aan. „Ja kindje, als je thuis ook zoo'n rommel maakt, dan begrijp ik dat Jacobus...." „O ja, toe maar, stemt u Jacobus maar bij," viel ik verwoed in. „'t Is goed hoor! Ik zal wel weer weggaan. Dan ga ik wel naar Bets, die zal me wel beter begrijpen."

„Tony," zei Moeder alleen. En ik zoende haar meteen berouwvol. „Moedertje, weest u maar niet boos. Ik ben een naar, ondankbaar spook."— „Je moet toch heusch wat netter worden, Tony," zei Moeder, me even vertroetelend.

Zoo kwamen er meer scènetjes. Voòr mijn trouwen lachte Moeder om mijn onhandigheidjes, nu maakte ze aanmerkingen, vriendelijke gemoedelijke aanmerkingen, maar ik voelde ze toch. En ik voelde ook, hoe Moeder Jacobus niet meer veroordeelde. Twee weken was ik thuis, twee en een halve week, drie weken. Ik werd zoo nerveus, dat ik om alles huilde. Toen kwam er een briefje van Sientje; of ik nog lang wegbleef, en dat ze Meneer tegengekomen was, die er zoo raar en mager had uitgezien.

Die woorden vervolgden me. Jacobus raar en mager. Dus dan trok hij het zich tòch aan, dat ik weggegaan was. In het schemeruurtje, droomerig-uitkijkend in de stille straat, bedacht ik, hoe Jacobus en ik schemerden. En ik dacht aan Jacobus als Jimmy. Soms zat ik op een laag stoeltje bij hem, of ik hing over zijn stoel, en maakte zijn haar in de war. Vaak vergat ik thee te schenken, tot Jimmy goedig zei: „Krijgen we nog thee, kleine wildebras?" 't Was toch aardig en knus met zijn tweetjes. En s'avonds als hij me voorlas, terwijl ik zoo'n beetje aan een handwerkje prutste, of het liefst op den divan lag, mijn hoofd gedoken in vele kussens! Dat waren ook zalige uurtjes. — Alleen zijn Moeder en Jeannette. Ja, die waren onmogelijk. En die zou ik toch nooit, nooit meer kunnen zien, als, als.... ik weer bij Jimmy terug zou zijn....

Ik keek zoò afwezig, toen Vader opeens het gas liet ontploffen, ik was zoò ingeleefd in mijn droomerijen, dat Gerard plagend zei: „Kijk Tony eens. Waar zit jij met je gedachten." Vuurrood kleurde ik, en ik trok gauw de overgordijnen dicht om me een houding te geven.

Nog een nieuwe periode trad ik in: „Het boetvaardige tijdperk", zooals ik het schertsend voor mezelf noemde. Ik begon me overal op toe te leggen, kookte samen met Marie, maakte lekkere schoteltjes klaar, gaf uit mezelf den salon een goede beurt. Moeder kneep me vaak in mijn wang, waarin haast niet meer te knijpen viel. Ik werd ook „mager en raar". Zoò zelfs, dat Gerard broederlijk opmerkte: „Wat ga jij er gek uitzien."

EEN PLECHTIG OOGENBLIK.

De bezoekers van de Algem. Vergadering van de Vereeniging ter bevordering van de belangen des Boekhandels woonden verleden week gezamenlijk de plechtige eerste-steenlegging bij van het nieuwe gebouw der Vereeniging op de Heerengracht te Amsterdam. (*V.F.B.*)

Ruim een maand was ik thuis, en ik was op een middag, toen Marie naar haar zieke zuster was, in de keuken aan het scharrelen met een groot boezelaar voor, en ik rook juist aan een heerlijk, verrukkelijk toetje, toen de keukendeur plots opengeduwd werd. In de deur stond Jimmy. Ik vergat alles, keuken, toetje, al mijn vroegere grieven, en rende naar Jimmy toe. Natuurlijk huilde ik meteen, snikkend mijn hoofd tegen zijn jas wrijvend. Jimmy streek over mijn haar, liefkoosde me, sprak zacht tegen me op zijn kalme manier en ik bedaarde, duwde hem neer op een keukenstoel en klom gedécideerd op zijn knie.

„Klein, ondeugend vrouwtje," zei Jimmy.

„O Jimmy, en hoe kom je hier."

„Ja, hoor eens, kinderen," klonk Moeders vroolijke stem, „zou jullie dat tête-à-tête niet liever in de huiskamer voortzetten? Ik zal nu wel voor het eten zorgen."

In de huiskamer vertelde Jimmy nog, dat Moeder hem geschreven had. „Zie je Tony, toen ik las, dat je er zoo slecht uit ging zien, kon ik het niet meer uithouden. En ik dacht, laat ik maar naar haar toegaan want bij mij komt ze toch niet weer."

„O, ik was heusch wel teruggekomen," zei ik zeer oprecht.

„En je hadt me nog wel met Kaatje willen laten trouwen," schertste Jimmy.

„Is ze weg?" vroeg ik opeens, terwijl ik rechtop ging zitten.

„Ja natuurlijk. En...." zijn stem werd heel ernstig.

„Moeder en Jeannette gaan verhuizen. Die gaan met tante Cato in den Haag wonen."

„O." — Ik werd er stil van, en ik nam me heilig voor zoò goed en oplettend voor Jimmy te worden, want nu zou ik alles, alles voor hem kunnen zijn.

„Ze hadden om mij niet behoeven te verhuizen," zei ik opeens.

„Ik zou wel mijn best gedaan hebben, en dan.... dan was zoo iets niet meer voorgekomen."

„Schatje," zei Jimmy.

„Nee, nee, ik ben geen schatje," protesteerde ik heftig. „Ik ben naar en slordig en vervelend geweest."

„Nou, nou," kalmeerde Jimmy me weer.

„En ik zàl mijn best doen," hernam ik heftig. Ik ging welgemoed en zeèr gelukkig weer met Jimmy „huistoe."

Ik had geen enkele conditie gesteld, zooals ik zoo stellig van plan was. Ik had alleen heèl veel beloofd....

* * *

Nu ben ik drie jaar getrouwd. Mijn huishouden gaat op rolletjes.

Sientje is een keurige nette Sien geworden, en Jimmy ziet er behaaglijk en weldoorvoed uit.

Hij begint zelfs dik te worden. En ik.... ik ben een model- huisvrouw, tenminste, dat zegt Jimmy.

Dat zeggen ook Moeder en Jannette, die pas veertien dagen bij me gelogeerd hebben.

En ik denk er zelfs over een boek te gaan schrijven.... met „huishoudelijke wenken aan getrouwde vrouwen."

OPENING DER DRUKKERIJ C. N. TEULINGS.

Verleden week Maandag had de plechtige opening plaats van de nieuwe drukkerij van de firma C. N. Teulings te Den Bosch. Deze inrichting is in ons land een der grootste op dit gebied en is thans geheel op modernen voet geschoeid. Bij de opening waren talrijke hooge autoriteiten tegenwoordig (*V.F.B.*)

EEN ROODE-KRUIS-TENTOONSTELLING.

Door de afdeeling Roosendaal van het Nederlandsche Roode Kruis is aldaar een tentoonstelling geopend, die in militaire en civiele kringen zeer de aandacht trekt. Wij geven hierboven een overzicht van de expositiezaal.

NIEUWE GENEESWIJZE VOOR „MASTOIDITIS".

De zeer veelvuldig voorkomende ziekte Mastoiditis wordt tegenwoordig door operatie genezen volgens de methode van Dr. F. H. Quix, Lector aan de Rijksuniversiteit te Utrecht. Voor allen die lijden aan hevige hoofdpijnen, gepaard aan hooge koortsen en hersenvliesontsteking is de uitvinding van Dr. Quix van groot belang, maar ook uit zuiver wetenschappelijk medisch oogpunt beschouwd brengen de verkregen resultaten groote veranderingen in de tot nu toe gevolgde geneeswijze. Wegens de plaats waar de operatie moet geschieden en die zich bevindt zeer nabij de hersenen en in de buurt van 'n groot bloedvat, zijn aan de operatie dikwijls groote gevaren verbonden, welke, door de zeer bijzondere eigenschappen van Dr. Quix, die specialist op dit gebied is, aanmerkelijk worden verminderd. — Op onze foto ziet men Dr. Quix een dergelijke operatie doen. De personen zijn v.l.n.r.: Arts I. J. van der Helm; Jhr. Titus van Asch van Wyck; Arts P. Plantenga; Dr. F. H. Quix, lector aan de Rijksuniversiteit te Utrecht; Semi-arts M. Dentz; zuster Willems, Polikliniek- en operatiezuster. (*foto Couvée*).

Kleine Gedachten.

Op het tooneel des Levens valt het gordijn vaak midden in het stuk.

Ook in het edelste menschenhart is een stil hoekje, waar nu en dan verboden wenschen en gedachten ontstaan.